

4.

Efterår.

Nu er skyggerne blevet lange og skrå
solskinstimerne er sjældne og få,
Blæsten suser i gaderne ind
hist og her som en hvirvelvind,
leger den kispus med skilt og markise
for ret sin styrke og kraft bevise.

Træerne for overmagten sig luder
regnen pisker på tag og ruder.
I stald forlængst er bondens fæ,
døden lurder på værgeløst kræ
prisgivet er de som ikke fandt ly
efterår regerer over land og by.

Sommeren er gået og høsten med
tiden synes os farer af sted,
den lyse tid med den høje himmel
er sat i pant for en stjernevimmel.
Som om vi der er her på gæstebud
kunne stille krav til vor skaber, gud.

Udendørs virke med have og hegn
gøres færdig i gråvejr og silende regn,
der er en utrolig masse at lave -
i våde sko og med opkilet krave
får sarte buske, der gav os en "kost"
sat skærm for den bidende vind fra nordøst.

Vi ved at de kræfter der livet forvalter
er i, og bag skyernes forrevne pjalter,
hvormeget vi end plagierer naturens snille
så er og bliver dog mennesket den lille,
og skifter end væksterne farve og form,
da gælder bestandig den evige norm.

K.E.Thomsen